

Cuprins

Partea I

Miturile	7
Nașterea zeilor	9
Cutia Pandorei	19
Cum au apărut anotimpurile	25
Carul lui Helios	33
Perseu și Meduza	41
Echo și Narcis	51
Cum au apărut păianjenii	57
Heracles, cel mai puternic om din lume	63
I Leul din Nemea	65
II Hidra	66
III Căpriorul cu coarne de aur	70
IV Mistrețul uriaș	72
V Grajdurile regelui Augias	73
VI Pășările din preajma lacului Stymphalis	76
VII Taurul din Creta	77
VIII Iepele care mâncau oameni	78
IX Regina amazoanelor	80

X	Cirezile lui Geryon	85
XI	Merele de aur	88
XII	Cerber, câinele de pază al Lumii Subpământene	93
	Minotaurul și Labirintul	99
	Dafne, fata ce s-a preschimbat în dafin	109
	Iason și Lâna de Aur	115
	Icar, băiatul care a zburat prea sus	131
	Atalanta și merele de aur	139
	Dorința regelui Midas	149
	Taina regelui Midas	157
	Călătoria lui Orfeu în Lumea Subpământeană	165
	Bellerofon și calul înaripat	177
	Eros și Psyche	187
	Viața lui Ahile	203
	Uriășul cal din lemn	221
	Aventurile lui Ulise	229
I	Ciclopii	230
II	Burduful în care erau închise vânturile	238
III	Vrăjitoarea Circe	244
IV	Mistere și primejdii pe mare	252

Partea a II-a

	Ghidul miturilor grecești	265
	Cine sunt personajele miturilor grecești?	266
	Unde s-a întâmplat totul?	296
	Grecia Antică	297
	Grecia Antică și Marea Mediterană	298
	Glosar	300
	Denumiri ale diferitelor zeități, așa cum sunt întâlnite în mitologia greacă și romană	302
	Index	302

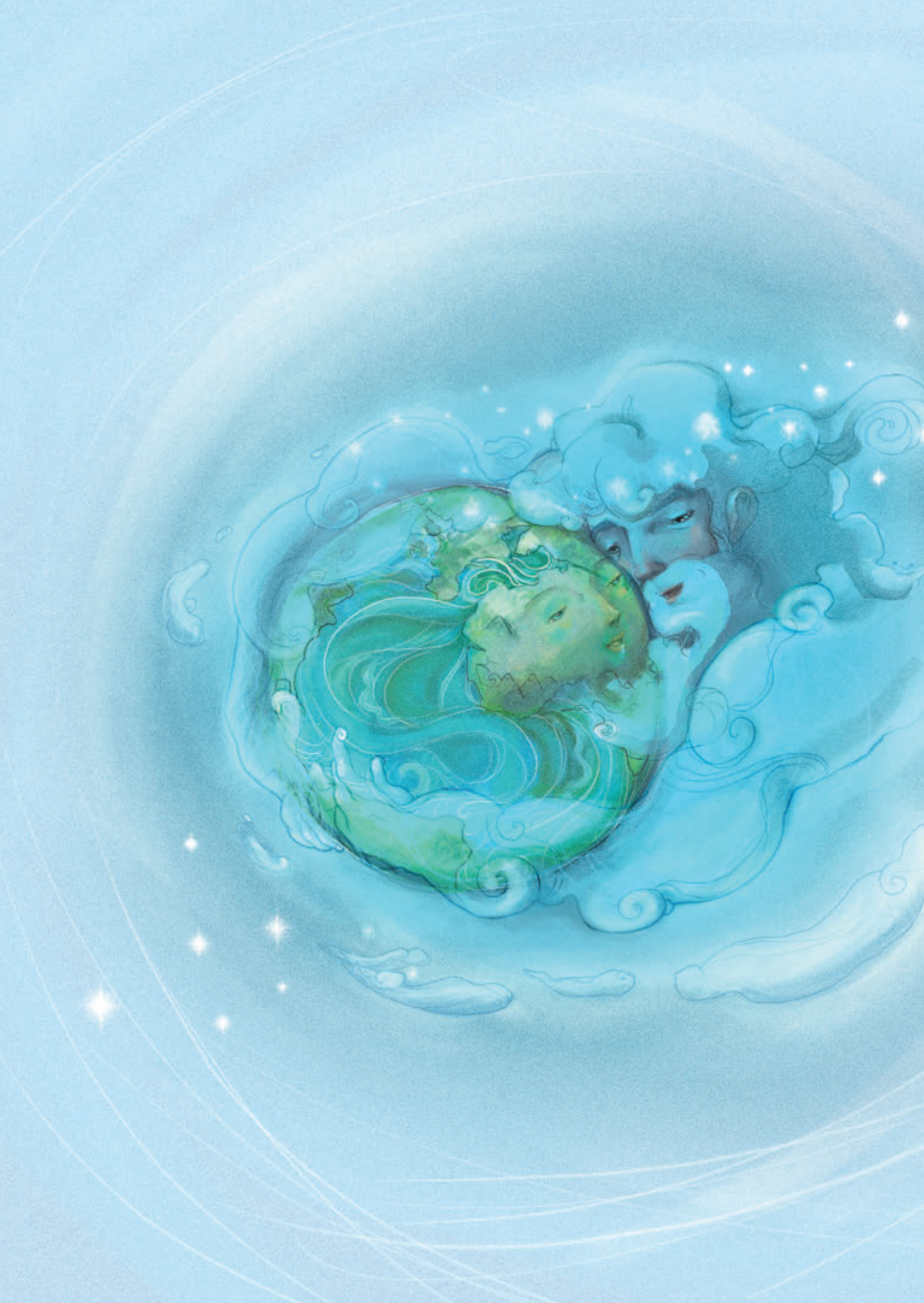

Miturile

Cu mii de ani în urmă, vechii greci obișnuiau să-și spună unii altora povești cu zei, monștri, eroi și eroine. Miturile ni s-au transmis din generație în generație, iar întâmplările de care sunt legate aceste mituri sunt de demult, de la începuturile lumii...

Nașterea zeilor

La început, spun vechii greci, nu existau zei, nici oameni, nu era nici zi, nici noapte, nu erau nici planete sau stele. Era doar neantul nesfârșit ce stăpânea tot și toate. Apoi, deodată, s-a născut Zeița Pământului. Era minunată, cu forma ei rotundă și inima caldă.

Doar o clipă mai târziu a apărut și Cerul. Era cu totul diferit față de Zeița Pământului. Dacă aceasta din urmă era calmă, liniștită, cu ascunse profunzimi, cerul era pripit și schimbător și nu putea ține nimic ascuns, chiar de ar fi vrut.

Atât de mult a îndrăgit-o Cerul pe Zeița Pământului, încât a înfășurat-o cu totul și a jurat că nu se va despărți nicicând de ea. La început și Zeița Pământului avea aceleași simțăminte.

Zeița Pământului purta numele de Gaia, iar Cerul se numea Uranus. Când Gaia l-a sărutat pentru întâia dată, el s-a făcut roșu-auriu și așa a apărut primul apus de soare. Când Uranus și-a înclinat capul cel încoronat de stele pentru a se culca alături de Gaia, el i-a scăldat văile și munții în lumină argintie.

Foarte curând, ei au hotărât să întemeieze o familie. Fiind ei înșiși atât de mari, copiii lor au fost uriași de-a dreptul.

Primii care s-au născut au fost titanii, un neam de femei și de bărbați gigantici. Atât de mari erau, încât puteau smulge copacii din pământ de parcă ar fi cules margarete, iar pe munte de se așezau, stăteau ca pe un tron. Giganții erau frumoși și puternici, iar părinții lor erau mândri de ei.

Apoi Gaia a născut trei ciclopi. Aceștia erau niște giganți bine clădiți, dar urâți, cu un singur ochi, mare și bulbucat. Gaia era de părere că ciclopii erau desăvârșiți, dar Uranus nu prea credea asta:

— Nu sunt atât de frumoși precum frații și surorile lor, a spus el cu hotărâre.

Copiii pe care Gaia i-a născut după aceea arătau și mai înspăimântător. Aveau câte cincizeci de capete și câte o sută de mâini. Chiar dacă nu era tocmai mândră de acești copii ai ei, Gaia nu lăsa să se vadă acest lucru. În schimb, tatăl lor nici măcar nu suporta să-i vadă.

— Sunt hidoși! a strigat el când i-a zărit. Nu ar putea trăi sub pământ laolaltă cu urâții ciclopi? Nu suport să-i vad!

Zicând acestea, Uranus i-a băgat în pământ.

Gaia a simțit că i se frânge inima. Râuri de lacrimi a vărsat văzând atâta cruzime din partea lui Uranus. Și el era tare abătut pentru că o supăraseră. Lacrimile sale au căzut pe Pământ precum ploaia, amestecându-se cu lacrimile Gaiei, iar acele lacrimi s-au scurs pe spinările munților și dealurilor, dând naștere mărilor întinse, cu apă sărată.

Oricât de rău i-ar fi părut însă lui Uranus că o supăraseră pe Gaia, el nu-și putea ascunde simțămintele.

— Pe tine încă te mai iubesc, i-a spus Uranus Gaiei. Pe ei, însă, nu-i pot iubi.

Mânia Gaiei a crescut tot mai mult, până ce a prins să urzească un plan ca să scape de Uranus și să-și elibereze copiii.